



Lieke (links) en Noortje Spierings van Spierings Uitvaart op de Algemene Begraafplaats aan de Molenstraat in Helmond. Foto Hein van Bakel/DCI Media Hein van Bakel/DCI Media

Regio

🕒 4 min.

Lieke en Noortje lachen en werken met de dood

'Probeer het eens over de dood te hebben, niet alleen over politiek'

Elke dag is de dood dichtbij voor uitvaartondernemers Lieke (42) en Noortje Spierings (49). De zussen vragen mensen om de dood bij leven niet weg te stoppen, maar een plek te geven.

JORIS VAN LAARHOVEN

Joris van Laarhoven

Helmond

Lieke Spierings loopt over het pad van de begraafplaats aan de Molenstraat in Helmond en stopt bij een graf waarop mos in jaren geen schraper meer is tegengekomen. Verweerd gesteente maakt van het lezen van de naam van de overledene een opgave.

"Dit kan een goed teken zijn, dat het er zo uit ziet. De familie is verder gegaan. Nieuwe momenten in hun leven hebben de aandacht gevestigd."

De dood is met de tijd meegegaan. Tegenwoordig worden er minder mensen ter aarde besteld dan pakweg dertig jaar geleden. "Tradities zijn veranderlijk", zegt Lieve.

"De kerk heeft een andere plek in onze maatschappij gekregen. Ik merk dat mensen nabestaanden ook niet willen opzadelen met het onderhoud van hun graf. Dat is toch een gedoe. Daarom is natuurbegraven ook zo populair, denk ik. Dan heb je wel een locatie om naar toe te gaan, maar niet het onderhoud. Want het mag gewoon opgaan in de natuur."

Maar er is meer veranderd, zeker ook na de ervaringen van nabestaanden die iemand verloren tijdens de coronapandemie. Noortje: "Diensten werden noodgedwongen klein gehouden. Maar daardoor hebben mensen gemerkt dat een heel kleine dienst ook prettig is. Dat zien we de laatste jaren vaker."

Drempel heel laag maken

De zussen hebben het werk stukje bij beetje overgenomen van hun vader Frits. "We proberen de drempel heel laag te maken", legt Lieve uit hoe zij en haar zus tegen het vormgeven van een dienst en tegen het onvermijdelijke afscheid aankijken.

"Maar dat begint eigenlijk al met de jongere generatie, door ze kennis te laten maken dat het erbij hoort. Dat betekent dat we kinderen op een zachte manier uitnodigen, als een opa of oma is overleden. Je bent welkom, je mag huilen, je verdrietig voelen, niks voelen of boos worden. Het mag allemaal."

"Soms hoor je bij families: laat de kleinkinderen maar weg. Ik probeer ze te vertellen dat het fijn is om kinderen een rol of een taakje te geven, als ze dat willen. Laat ze die koekjes uit oma's trommeltje maar uitdelen tijdens de dienst", noemt Noortje een voorbeeld.

"Je wilt je kinderen beschermen tegen moeilijkheden en verdriet", verklaart Lieve de begrijpelijke reflex van ouders. "Ik vind dit wel een heftig onderwerp voor de kinderen, ik weet het niet, hoor je dan."

"Maar het enige zekere in het leven, is dit hè, dat gaat gebeuren", maakt Noortje duidelijk. "Wij denken: als je kinderen goed betreft en op hun tempo, stapje voor stapje - en heel eerlijk -, dat je leed in de toekomst kunt voorkomen. Ouders vertellen misschien niet dat opa is overleden. 'Alleen dat hij oud was'. Maar een kind denkt: waar is opa dan nu?"

"Je liep een dienst uit en zei 'zo wil ik het dus zeker niet'", gooit Noortje op. "Oké, maar nu komt ook de extra vraag die erbij hoort en die je moet beantwoorden: hoe wil je het dan wél? Je kunt het op een verjaardag over politiek hebben als je aan een hangtafel staat, maar probeer de dood eens."

En hun eigen afscheid? Lieve heeft al wel een idee welke muziek er gedraaid moet worden. "Good Riddance van Green Day. Ik neem weleens wat lijstjes door thuis en dan zeg ik 'die mag er af en die moet erop'."

Noortje denkt even na: "Ik denk dat ik dat overlaat aan mijn nabestaanden. Dat ze het nummer kiezen wat ze het meest bij me vinden passen."

"Het is goed dat je de muziek opschrijft. Maar de nabestaanden moeten ook weten wáár het briefje ligt", waarschuwt Lieve. "Ik had laatst een uitvaart geregeld en die mensen zeiden: 'We hebben na vier dagen eindelijk het boekje gevonden waar de nummers instonden'", zegt Noortje.

Dan schiet er bij Lieke nog iets te binnen. "De code van je telefoon", klinkt het op klemmende toon. "Daar zit het leven in van iemand."

"Laatst moest een vrouw de uitvaart van haar vader regelen en die man was extreém gedocumenteerd", haakt Noortje in. "Er lag een multomap met tabbladen op zijn bureau en zij bladerde naar het blad met de D. "Er zat één tabblad in met daarop 'Dood: bij de O van Overlijden.'" De zussen schieten in de lach. "Geweldig, hè!"